

SIDNEY SHELDON, DE GUIONISTA A MULTIMILIONARI

Una màquina de fer «best-sellers»

D'escriure resums de llibres, Sidney Sheldon va passar a ser un dels guionistes més cotitzats de Hollywood. L'èxit total —i una pluja de dòlars— li va arribar quan va decidir escriure novel·les que ell mateix produeix per convertir en pel·lícules o sèries. A prop seu es pot sentir l'aroma de l'èxit.

Lluís i Carles Singla

Sidney Sheldon va nèixer a Chicago el 1917 i va començar a escriure poemes quan tenia deu anys, a casa seva. Sense que ningú l'animés a seguir escrivint, als disset anys i pel seu compte, es va presentar a Hollywood i va anar trucant a la porta dels grans estudis de cinema.

«Em presentava al vigilant de la porta i els deia: 'Sóc Sidney Sheldon i vull escriure guions. ¿Amb qui puc parlar?'. La resposta era sempre la mateixa: 'Amb ningú'...»

La duresa dels porters no el va descoratjar i, com a l'època tots els estudis contractaven escriptors per fer resums de les novel·les que es podien filmar i que els productors no tenien

temps de llegir senceres, Sheldon va fer un resum d'un llibre de Steinbeck i en va enviar una còpia a cada estudi. Al cap de dos dies, els vuit li van contestar dient que volien que anés a treballar per a ells. Va fitxar per la Universal, amb un sou de 17 dòlars a la setmana.

«En aquells temps —recorda— m'aixecava a les quatre de la matinada per escriure els meus propis guions. En vaig escriure quatre que no vaig poder vendre, però el que va fer cinc ja me'l van comprar. Jo tenia divuit anys.»

Després de treballar per a la Universal i la Republic Pictures, acabada la guerra, Sheldon va escriure alguns musicals per a Broadway i després va entrar a la Metro Goldwyn Mayer, on va estar dotze anys.

«Hi havia més de cent vint-i-cinc guionistes en contracte i, normalment, de cada tres guions que presentaven se'n filmava un. Tampoc teníem un horari fix, jo normalment treballava a casa meua, i poques vegades a l'estudi, no vaig fer mai horari de secretària.»

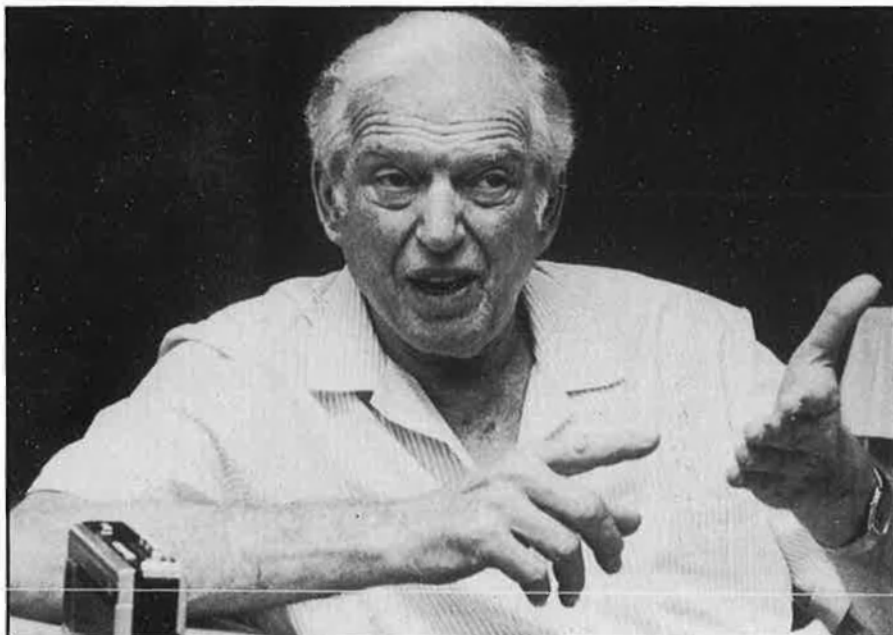
El 1947 va rebre l'Oscar al millor guió per *El solterón y la menor*, un film protagonitzat per Cary Grant i Ginger Rogers. Aquest film és el que va deixar a Sheldon un millor record. En canvi, explica, «el que potser em va decebre una mica va ser *Just this ones*, que van oferir a Cary Grant i no li va semblar prou interessant. La pel·lícula la van fer Peter Lawford i Janet Leigh i quan la va veure Cary Grant, em va trucar per telèfon i em va dir 'Ho sento, la vaig errar'. No va tenir un

gran èxit però estava prou bé i era molt divertida».

—*¿La feina de guionista, avui dia, està condicionada per la pressió del màrqueting, que obliga a fer els productes més vendibles i més lleugers, per poder arribar a un públic més nombros?*

—No, jo no crec en el màrqueting ni, en el meu cas, em veig pressionat per això. Quan un guionista té una idea genial, segur que es converteix en un èxit. De la mateixa manera, quan escric un llibre, no penso quins ingre-

llançarien l'any següent, n'hi devia haver una cinquantena. Els va reunir a tots a l'estudi de so més gran de la companyia i allà, Doris Sherrie, que representava Mayer, llegia la llista de les pel·lícules i de cadascuna deia els protagonistes, el nom del director i el guionista. Va començar amb una que havia escrit jo i va dir 'escrita per Sidney Sheldon'. Uns minuts més tard, amb una altra pel·lícula, diu 'escrita per Sidney Sheldon' i una mica més tard, una altra vegada, i tothom va començar a riure cada vegada que deien el meu

JORDI MORERA

«Jo no he escrit mai guions ni novel·les només per diners».

dients hi he de posar perquè sigui un *best-seller*, perquè el meu llibre l'han de llegir gent de totes condicions: professors, camioners, prostitutes... És molt difícil que agradi a tothom igual.

Si escrus un bon llibre o fas una bona pel·lícula, la gent ho olora i el compren o la van a veure. En canvi, si ho has plantejat tot perquè agradi a tothom, el més probable és que no hi vagi ningú.

La bona mà que Sidney Sheldon havia demostrat per triomfar a la Metro li va donar la possibilitat de convertir-se en productor. En aquesta activitat, que ha mantingut constantment, ha assolit també l'èxit amb programes com el *Patty Duke Show* o les adaptacions dels seus llibres que, invariablement, produeix ell mateix i de les quals es va poder veure *Venganza de Àngeles* a TVE. La història del seu pas a productor, però, és qualificada de curiosa per ell mateix.

«Louis B. Mayer, el cap de MGM, va fer venir una vegada a Hollywood distribuïdors i exhibidors d'arreu del món per presentar les pel·lícules que es

nom fins que ella va dir: 'sembla que Sheldon ha escrit gairebé tots els nostres films enguany'. Aquella tarda, Mayer em va cridar a la seva oficina i em va fer productor.»

«Ara, tot i que vaig escriure més guions que cap altre guionista, jo no guanyava més que ells perquè tenia un contracte de dotze anys. Però jo no he treballat mai per diners, només treballo perquè m'agrada escriure més que cap altra cosa.»

—*Vostè també va fer el salt a la direcció, però només amb dos títols, La mujer soñada, amb Cary Grant i Deborah Kerr, i The Buster Keaton Story. ¿Per què no en va dirigir més?*

—M'agrada més fer de productor. Per dirigir un film cal, pel cap baix, un any i mig, i durant aquest temps no podria escriure. Jo sóc impacient i m'agrada massa escriure.

Pel que fa als directors que van filmar guions seus, declara la seva preferència per George Sidney, que va portar a la pantalla *La reina del oeste*, amb Shirley McLaine, i per Chuck Walters, que va dirigir *Easter Parade*,

amb Fred Astaire i Judy Garland. A finals dels anys seixanta, Sheldon va decidir començar a escriure novel·les, la vessant del seu treball que més ha contribuït a enriquir-lo a partir d'aquell moment amb títols com *A cara descubierta*, *El otro lado de la medianoche*, *Un extraño en el espejo*, *Venganza de ángeles*, *El rey del juego* o *Si hubiera un mañana*. La decisió de passar a escriure novel·les no va venir donada, però, per la voluntat de guanyar més diners.

«Que jo escrigués novel·les va ser un accident. Se'm va ocórrer una idea que no veia clara la manera de fer-ne un guió i vaig creure que la millor manera de desenvolupar-la era en forma de novel·la.»

«Jo no he escrit mai guions ni novel·les només per diners, escric perquè m'agrada. Quan escrivia pel·lícules, guanyava 3.500 dòlars a la setmana. Per la meua primera novel·la, en la qual vaig treballar bastants setmanes, només em van pagar mil dòlars. Quan vaig escriure *Al otro lado de la medianoche*, em van pagar deu mil dòlars. Un novel·lista mitjà guanya als EUA uns 3.500 dòlars a l'any. Jo, això, ho guanyava en una setmana escrivint guions, i amb les novel·les, en realitat, hi perdía diners, però només al principi.»

—*¿Quin és el llibre més venut dels que ha escrit?*

—El més venut de tots, i el que més diners m'ha donat és *Al otro lado de la medianoche*, que se n'han venut deu milions d'exemplars als Estats Units i deu milions més a la resta del món.

—*A les pel·lícules que reflecteixen el món de la televisió americana, com Network, o Al filo de la noticia, es veu una lluita ferotge entre les diferents cadenes. ¿Des de la seva posició dins d'aquest món això també es veu així o està exagerat pel cinema?*

—És encara més salvatge, i ve donat per la publicitat. Si una cadena és la número 1, pot fer pagar més diners pels seus anuncis, i parlem de molts milions de dòlars, és un negoci molt gran. Però d'altra banda, hi ha l'entrada de la televisió per cable, el vídeo i l'aparició de cadenes paral·leles especialitzades, fora de les tres grans, ABC, NBC i CBS. Tot això fa que aquestes grans cadenes perdin audiència i encara s'esforcin més, per no perdre ingressos.

—*¿El seu darrer llibre també es convertirà en una sèrie per a televisió, produïda per vostè, naturalment?*

—Jo sempre sóc el productor, i ara només falta per decidir si serà televisió o cinema. □